

Bembeke journal.

Jaargang nummer 16.

Editie 2.

26 september 2023

Hallo allemaal,

Het begin is gemaakt en omdat we zelf vonden dat we de eerste week hard gewerkt hadden besloten we in het weekend onszelf te trakteren op een etentje bij “de Potterie”. Dit is een restaurantje in Dedza (ongeveer 12 kilometer van ons huis) en het enige dat er in een straal van 40 kilometer te vinden is.

We hadden lekker gegeten, minder leuk was dat we hiervoor weer 2 keer over de verschrikkelijk stoffige zandweg naar ons huis moesten, daarom denken we eraan om de volgende keer toch maar “thuisbezorgd.mw” te bellen (grapje).

Het zand zat werkelijk tot in onze neus en oren, zelfs met dichte ramen.

Maandag was de verjaardag van Ans, dus voor dag en dauw opgestaan om slingers op te hangen en voor een lekker ontbijtje te zorgen.

De hele dag mensen over de vloer gehad voor van alles en nog wat, maar niemand zei of vroeg iets. Blijkbaar zijn slingers hier gewoon en vieren ze elke dag feest.

Rond 12 uur kregen we bezoek van de zusters uit Mponela (dit ligt op ruim 3 uur rijden) die haar kwamen feliciteren en daarbij een heerlijke verjaardags cake meebrachten die Ans onder luid gezang moest aansnijden.

Die avond waren we door de zusters van het TTC uitgenodigd om te komen eten.

Dat begon natuurlijk met uitgebreid zingen en bidden in hun kapel, met veel mooie woorden voor Ans, ze begon er zowaar van te blozen. Voordat we daarna aan tafel gingen moest er wederom een cake worden aangesneden. Vervolgens kreeg ze een reuze meloen en als klap op de vuurpijl wilden ze haar een zelf gemaakte feestjurk aan doen in een mooie oranje goudachtige kleur. Dat werd nog een heel gesjor want het ding paste voor geen meter, helaas. In de taille bleek hij 20 centimeter te smal te zijn.

Inmiddels zijn er ook al behoorlijk wat mensen aan de deur geweest die ons kwamen verwelkomen. Dat is altijd leuk en gaat ook steeds gepaard met een aardigheidje, meestal in de vorm van groenten uit de eigen tuin, waaronder veel “Irish potatoes”.

Veel aardappelen dus, we zullen er wel hongerig uitzien denken wij.

We schatten dat we al wel een mud bij elkaar hebben, dus wellicht binnenkort maar op de markt gaan staan.

Vandaag een soort tweede oplevering gedaan van het nieuwe gebouw bij het speciaal onderwijs. Daar was de aannemer niet zo blij mee want natuurlijk was volgens hem helemaal in orde, maar gelukkig had ik de door hem ondertekende lijst met

specificaties bij me waardoor de discussie kort kon zijn. Volgende week wordt alles in orde gemaakt,

We zijn gestart met het inrichten van een timmerlokaal bij het speciaal onderwijs, want andere vormen van voortgezet onderwijs zit er voor deze kinderen niet in. We hadden de plaatselijke timmerman gevraagd om als proef een stevige werkbank te maken. Het resultaat mocht er zijn, een degelijk stukje werk en dat voor 45 euro. We hebben er maar meteen 3 bijbesteld, hij ook weer blij.

Toen wij hier 17 jaar geleden voor het eerst kwamen kreeg je voor 1 euro nog 250 Kwatcha. Momenteel krijg je voor 1 euro ongeveer 1200 Kwatcha, dus de inflatie is hier absurd hoog en als we dan de radio rondom Prinsjesdag horen, denken we wel eens "waar gaat dit over". Ans doet hier niet zoveel betalingen en dan ben je vanzelf wat minder scherp op de prijzen van toen en die van nu, wat tot hilarische momenten kan leiden. De melk was op en dus wilde ze even nieuwe gaan kopen. Die gaan hier in zakjes van een kwart liter, dus ze dacht er even 10 te gaan kopen en nam 400 Kwatcha mee. Wat bleek: daar kreeg ze er precies eentje voor.

Richard Maganga is een jongen uit een straatarm gezin (daar hebben ze er hier heel veel van) en onze stichting heeft de afgelopen jaren voor hem het schoolgeld betaald, eerst vier jaar op de middelbare school en daarna vier jaar universiteit in de informaticarichting. Vorig jaar is hij geslaagd en kon toen, net als heel veel anderen overigens, niet aan een baan komen. Doodzonde natuurlijk.

We hebben toen een stageplek voor hem kunnen regelen op het TTC en daar deed hij het zo goed dat hij er inmiddels een baan heeft gekregen als systeembeheerder. Vol trots kwam hij ons vandaag bedanken en glunderde daarbij van oor tot oor. Echt hartverwarmend. Zijn salaris is momenteel 130.000 Kwatcha per maand (ongeveer 120 euro). Bij ons niet veel natuurlijk, maar hier kun je daar goed van rondkomen en zelfs motor rijden.

Bij het verjaardagsfeest van Ans hadden we geld ingezameld voor de aanschaf van een elektrische kookpot voor een meisjesinternaat.

Mede door de buitengewoon gulle gaven tijdens het feest en een anonieme donor kan deze pot aangeschaft worden.

De zusters van Mponela waren er erg blij mee en beloofden de pot zo snel mogelijk aan te schaffen, zodat Ans er nog mee op de foto kan voor onze thuisreis.

Dat laatste gaat helaas niet lukken, Wat is er aan de hand?

De pot komt van een firma in Zuid Afrika en moet in dollars betaald worden en naar blijkt, heeft de overheid betalingen naar het buitenland in dollars verboden omdat de overheid een gebrek aan dollars heeft. Dat laatste is overigens ook de reden dat de benzine weer op de bon is, want die moet ook in dollars betaald worden. Gelukkig voor ons hebben we nog een paar jerrycans met benzine op de kop kunnen tikken, als reserve voorraad.

Toen bleek dat de pot voorlopig niet aangeschaft kan worden, vroegen de zusters of ze ook iets anders voor het mochten kopen, dat hebben we maar niet gevonden. De verwachting is nu dat de pot eind november komt.

Afgelopen donderdag (21 september) Kregen we een buitengewoon positief bericht en ging de vlag uit. Na een jaar duwen en trekken kwam er eindelijk een brief van de overheid, dat zij voor een hostel voor gehandicapte kinderen in Bembeke de salariskosten, de kosten van eten en drinken en verdere "running costs" garanderen. Dit hadden we als voorwaarde gesteld om het vorig jaar gerealiseerde nieuwe gebouw bij het speciaal onderwijs geschikt te maken voor gebruik als hostel. Er moet nog wel veel gedaan worden en er moet geld ingezameld worden voor een keuken, maar daar gaan we met plezier mee aan de slag, omdat dit naar onze mening voor deze kinderen enorm belangrijk is. Hiep Hiep Hoera.

Na twee weken hard werken vonden we het alle drie tijd worden voor wat ontspanning en zijn we zaterdag een weekendje op safari gegaan naar een leuke Lodge in het Liwonde park. Zaterdagmiddag was er meteen een bootsafari waaraan Ans en Aafke aan gingen meedoen. Lag ik net lekker lui een boek te lezen, komt Ans na 20 minuten al weer terug. Wat bleek: je moest eerst per "bananenboot" (dat is hier zo'n uitgeholde boomstam die voor kano moet doorgaan) naar de safariboot varen en dan vanuit dat wankelende ding overstappen. Nou dat zag ze niet zitten en gelijk had ze.

Op zondagmorgen hadden Aafke, ik en nog 10 anderen een gamedrive gedaan van ruim 4 uur, Veel dieren gezien dat wel, maar we waren al om 6 uur vertrokken en pas na tien minuten terug dus dat werd een erg laat ontbijt. Het ontbijt werd buiten onder bomen geserveerd, met een groep apen als toeschouwers. Toen we na het ontbijt opstonden en van de tafel wegliepen, werd binnen 10 seconden de suikerpot die op tafel stond door een van de toeschouwers gejat. Het was wel humor om te zien hoe de pot vervolgens zo'n 30 meter verderop smakelijk werd leeg gepeuzeld.

Ans was niet meegegaan op safari en lekker in het huisje blijven luieren. Later bleek dat ze daar haar eigen safari had gehad want op zo'n 10 meter van het huis kwamen twee olifanten naar haar kijken en zij keek natuurlijk terug en toen de olifanten even later stonden te knuffelen, maakte ze daar snel een foto van door het gaas dat voor de ramen zit. Glas is waarschijnlijk te duur.

Groeten uit Malawi,

Ans en Wil

Lekker snoepen uit de suikerpot,

Twee knuffelende olifanten

